

ČERKEŠ STALIN, HITLER ŠOČEL, JENOM I.D. NEBE OČE !

O NÁRODNÍ IDENTITĚ

Hledání národní identity se pro dnešní dny stalo zódním labyrintem, ve kterém nacházejí všechny "národy" / a máme jich na celkem napetrnou rozlohu poženané/ neustále nové a co je až nepochopitelné, hlavně neuvěřitelné až ryze kladné a zářivé ctnostné důkazy o své mírumilovné a vysoce humánní povaze a hrđosti, kterou zdědily po pradávých předcích. Leť staré přísloví praví: "Není všechno zlato, co se blyští !" A v tomto případě to platí obzvláště.

Je tedy na čase podívat se pravdě do očí a zůstává bohužel na mně, abych ty oči národu otevřel.

Začnu tedy hezky od začátku a to příchodem nebo chcete-li první vysazením Čechů v Čechách.

Onen muž, kterého dějiny nazvaly praotcem našeho "národa" a jehož i my hrđě nazýváme praotcem Čechem, se narodil /přesný letopočet se bohužel nedochoval/ na území nynějšího Afghánistánu. Současně i přesnější místo jeho narození je neznámé, jelikož se jednalo o společnost dosti nestálého ražení, která neustále měnila místo svého trvalého pobytu.

Nejednalo se o lidi jednotného rodu a tak automaticky, se změnou své polohy, se samozřejmě až dojemnou, přebírali náboženství i zvyky těch národů, které onu část jejich dočasného domova zrovna obývali.

Náš praotec vzešel z násilného vzplanutí vášně, kteréžto byl on výsledkem. Tuším, že otcem našeho praotce byl jeden náhodně projíždějící Tatař, který si tímto způsobem zpříjemnil řádnost občasných nájezdů. Jenže sni novorozenému praotci nebylo dáno svinout se na hrdla své matky, protože ta za svůj, ač nezaviněný hřích, byla surově naražena na kůl, kde bídne zahynula.

Tento dozajista odporný a sadistický zločin ovšem nezůstal nepotrestán. Praotec vyrůstal sice ve všeobecném opovržení, ale byl naživu a to bylo v dané chvíli to nejdůležitější.

Časem se naučil čelit všem ranám a nadávkám a to bez vzdoru- spíše naopak. Tak například když dostal ránu koženým býkovcem, nezapoaněl se mile usmát, hluboce se uklonil a požádal dobrodince o ránu další, neboť jak dobrodinec pravil, dělal to vše jen pro jeho dobro. Ani ho nenapadlo vzburit se, když za sebou táhl přetěžkou káru obsazenou kněžii různého vyznání. Tito starci jej karabáči dráždili k vyššímu výkonu a neustále na něj křičeli: " Čeh, čeh !" / v tehdejší době se tak totiž poháněl dobytek/. Nenapadlo ho ani, že právě tohle slovo vstoupí / no vstoupí- spíše se doplasí/ právě jeho zásluhou do světových dějin.

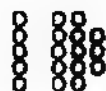
Jenže tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu ...

Tehdy již patnáctiletému praotci se začala zapalovat lýtka. A nemyslel nijak skromně - zalíbila se mu dcera samotného vůdce smečky a zdálo se, že ani on jí není lhostejný. Jenže než mohlo k něčemu dojít, nazlobená dcera, již podráždila praotcovu zdáhlivá neschůpnost a vidina krutého trestu, se v záchvatu hysterického vzteku se vším svěřila svému stárnoucímu otci.

Zasedla rada starších a pro mladého muže byl vynesena ortel nejstrašnější - veřejná kastrace.

I této proceduře by se praotec poslušně podrobil, kdyby ovšem nebyla veřejná. V očích patnáctiletého panice byla vidina veřejného vystavení svého přirození tak děsivá, že se raději rozhodl opustit domov.

Z posledních sil se vydírápal na samotný vrchol a netrpělivě šmejdil svým zrakem po širokém okolí, zdali někde neuvidí světla ohně. Nezablhl však zcela nic co by připomínalo náznak civilizace a to ho upokojilo tak, že na chvíli přestal vnímat i bolest v ledvinách. Několik jeho věrných k němu přiběhlo, protože je vylekal jeho neohlášený odchod.

A tu jím praotec Čech sdělil, že jsou doma. Přijali tuhle novinu bez jakéhokoliv nadšení a jako ostatně vždycky se domnívali, že se starý z toho vyspí a oni zase budou muset táhnout dále.

Ale opak byl tentokráte pravdou. Nejenže se z toho praotec nevyspal, ale na druhý den dal příkaz k zahájení výstavby prvního pivovaru.

A to se nám stalo osudným ...

Mathias Stump

Vidíš, ty náno, to já pustila
dědka z domu akorát dvakrát:

V letech 1914-1918
a pak 1939-1945 !

Jako polehčující okolnost bych rád uvedl,
že obě znásilněné zeměly rozkoší ...

2x JME

👉 FOR I.D. 👈

LOMIN

XARI©

ACH, TITLÉ ŽURNALISTÉ !

/ kontemplační povzdech/

Vídáme to na obrazovkách denně. Slétají se k místům neštěstí jako archožraví supi a krmí své kavery sadistickou stravou roztráštěných mozků domorodců /nejlépe dětí/, troskami domů po uragánech či plovoucími nedautými zdechlinami dobytka při záplavách. Drze a cynicky zneužívají žalu postižených soukromých osob všude na světě. Nakukují do postelí, do průstřelů v hlavě, plazí se s teroristy klást bomby, přičemž druzí prohlíží zásobníky samopalů protiteroristických komand. To jsou oni-páni žurnalisté, internacionální sběr bez charakteru, cti a soucitu. Občas někde některého zastřelí, ale tohle menší extempore žádného z nich neodradí od honby za další dávkou cizího neštěstí. Hnání vidinou prémie a společenského postavení tyjí z lidské krve a potu a není moc, která by jejich způsobu "fungování" v informačním boomu učinila přítrž nebo mu aspoň nastavila zrcadlo. Člověk by až řekl, že všechny konflikty probíhají v jejich citlivé režii.

Dalo by se možná oponovat, že celou tuto nechutnou aktivitu vyvíjí tito lidé jen v zájmu zprostředkování pravdy co nejširšímu okruhu obyvatel. Jak ušlechtilé! Ovšem v éře dokonalých filmových triků by se jistě našel producent, který by- řekněme zrovna v Hollywoodu-natáčel nejroznější zvěrstva- když už veřejnost touží mít k denním "pravdám" jako oblohu obrazový salát. Musel by se ovšem vyvarovat zařazování známých hereckých tváří do těchto šotů. Sotva by někdo uvěřil autenticitě obrazové zprávy popisující následky raketového útoku na Kábul, kdyžby mezi zabíjícími civilisty spatřil například Arnolda Schwarzeneggera, Jeana Maraisa nebo Helenu Růžičkovou. Neštěstí v záběrech podobného katastrofického rozměru nejsou vyžadovány herecké výkony/ nadto zvukový doprovod obstarává pouze komentář buďto přímého účastníka nebo jeho kolegy z televizního studia/. Nikdy neslyšíme klení bangladéšského rolníka vev své mateřštině nad utopeným buvolem ani průpovídky jiných obětí válečných nebo přírodních katastrof. Proto by mohli role v inscenovaných zpravodajstvích zastávat typově vybraní herci/ viz. M. Forman/, čímž by se naskytla možnost pro méně movité vrstvy konzumních společenství, jelikož z nich pocházející otravné se vzhledově příliš neliší od zruinovaných a zarzačených všude na světě.

Potřeba výše nastíněných montáží je unocňována i poznatkem, že narůstá počet lidí, kteří stejně nevěří inzerované lokalizaci obrazového zpravodajství a v koutku duše si připouští variantu zinscenování reportáží z celého světa ve filmových ateliérech, tedy na jediném místě. Jinou skupinu tvoří ještě zarytější "Tomáši"/ i na pracovišti v redakci I.D. se s nimi setkáváme/, kteří vykazují též rostoucí tendenci a kteří nevěří ani v existenci pojmů, jež se pro "normálního" smrtelníka staly celoživotním námětem k hovorům jak doma tak i v hospodě. Námátkou stačí vyjmenovávat: Bush, Moskva, J.A.R., Washington, Izrael apod. Tohle všechno jsou podle názoru některých spoluobčanů pouze stavební částice předem dohodného jazyka, jímž komunikují řídící orgány s prostým lidem a to nejen u nás, ale všude na zeměkouli. Pokud se lidé odmítají být jsoucno Bushe, Gorbačova aj. na vlastní oči nepřesvědčí o jejich existenci, budou pro ně Bush Gorbačov, Moskva nebo Čína jenom abstraktními pojmy moderního slovníku umožňující sdělit krátkou formou množství dat-/Příklad: Komunita žlutého, velmi početného obyvatelstva= Čína, Budu-li pak chtít vyjádřit jedním slovem odpověď na dotaz, kolik Vietnamců se zúčastnilo dnes ráno blešího trhu, řeknu prostě: "Čína."/V tomto bodě se již přímo dotýkáme filosofických dimenzí/Gnozeologie/, protože jak se vlastně člověk přesvědčí, že skutečně snídá v Moskvě? Může věřit svým smyslům? Do jaké míry? Může věřit okolnímu protaředí, které je třeba jen tak narafičené, aby vznikl dojem Moskvy? Začneme-li si klást otázky při prvním odposlechu šílené, dospějeme k výsledkům, že k těmto "nesmyslnostem" vedou cestičky už ne tak docela vyšinuté a tyto pak posléze ústí až do každodenní reality, jež pak

brána zpětně postrádá logiku. Pro osoby nazírající na svět skrze brýle osobních prožitků, kteréžto prožitky samy o sobě modelují hmotné předměty, nemá prázdnou cenu budování nákladných exteriérů pro iluzi válek a kalamit. Oni totiž už apriori ví, že dnes se koná Bangladéš ve studiích Columbie a navíc předpokládají, že Columbie hraje o nějaké povodni, která stejně nebyla, poněvadž její řádění je vázáno na jimi dosud nezhmotněný Bangladéš. Přesto se můžeme odvážit tvrdit, že pro většinu abonentů TV platí dosud ono popisné: A leží tam a tam, B je ten a ten, který dělá to a to a jak se šušká spí s tou a s tou a s tou. Pro ně by tedy substituce reálu situací aranžovanou ve filmových ateliérech svůj smysl měla. V souvislosti s tímto předpokladem se však nabízí otázka, zdali by nebylo přirozenější/ když už nám diváci nepovažují Bushe za verbální projekci země nejdravějšího kapitálu/ oznámit přímo bez obalu, že..."nyní shlédneme zpravodajství ze světa, připravené týmem televizní společnosti CNN, odehrávající se v Milwaukee..." Přiznání onoho humánnějšího postupu by jistě diferencovalo TV-diváky do dvou základních skupin a bohužel se dá předvídat, že počet těch, jež by požadovali po televizi zprostředkování lokálního zpravodajství, by převažoval. Lidé totiž podvědomě touží být co nejblíže neštěstí těch druhých. Všimněme si třeba obyčejné autohavárie - co se tam sleze čumilů - samozřejmě všichni ukecávají svědomí formulkou, že by mohli v něčem pomoci. Ovšem často se přihodí, že kolemjdoucí nehnou ani prstem. Proč tam tedy jsou? Protože se chtějí ubezpečit, jak jsou na tom vůči některým jedincům ještě dobře. Při pohledu na ožebračeného bližního jsme ochotni připustit malichernost vlastních problémů. Nejinak je tomu i u zpráv z nedosažitelných míst - obecně si přeje být při tom, vtaženo do víru tragédií, náhražek skutečných nehod, které se přece nestávají každý den. Jde očividně o nevykořenitelný atavismus, hraničící ve svých počátcích až s pudem sebezáchovy.

Přesto všechno by možná šlo/ sice na úkor úrovně reportáží/ zlidštit chování novinářů k strádajícím objektům jejich příjmů. Praxe by mohla vypadat následovně: V Curychu proběhl lehkopletický mítink za účasti evropské elity. V běhu na 800 metrů jsme hledali favorita mezi Angličanem O, Španělem G a Francouzem M. Zpočátku udával tempo anglický běžec, pak ale ve druhé čtvrtovce nasadil M k drtivému finiši. V poslední zatáčce, necelých 100 metrů před cílem měl však kolizi s druhým z francouzských čtvrtkařů, dopadl tvrdě na tažtanovou dráhu a v závodě již nepokračoval. Ubohý M! Bylo nám do breku při pohledu na bolestí zkřivenou tvář závodníka. Ihned jsme přerušili přenos a snažili se všemi silami pomoci francouzskému borci opět na nohy. Spolu se členy francouzského družstva jsme odvedli zraněného do kabin. Kameramani přivolali lékařskou pomoc a všichni jsme pak trnuli, jaký bude výsledek předběžného vyšetření. To jsme si ale vydechli, když přivolaný doktor konstatoval pouze naražený loket a pohmožděný kotník! "Snad budu moci startovat již příští týden v Paříži!" usmál se M a všem členům přenosového vozu poděkoval a podal ruku. Opouštěli jsme stadion navýsost šťastni. Jak dopadl závod jsme sice nezjistili, ale věříme, že praví sportovní fanoušci nám tuto zanedbatelnou nepřesnost odpustí..."

Přiblížení této malé sportovní tragédie / formou slovního komentáře/ lze považovat za příklad rytířského jednání žurnalistů v krizových momentech a lze jej zobecnit a aplikovat na katastrofičtější události. Bohužel drtivá většina TV-příznivců se sotva spokojí se samaritány s kamerami a začne protestovat. Lidé si nedají jen tak ukrást právo vidět cizí slzy, žal a vyvádění žvlů. Filmy jsou mále, žádají se faktické záběry, detaily zoufalců, zatřetí pěsti, lomení rukama nad hromadnými hroby.

A tak, reportéři, hurá do práce! Pravda bývá nepříjemná, ohyzná, krutá! Tak jen více zohavených, spálených a ušlapaných. Čím odpornější záběry, tím víc se blíží pravdě a divákovu vkusu. Nic se proti tomu nedá dělat! Veškerá škodolibost v nás páchne od počátku až do konce dějin.

J.M.C.

8 888
8 888
3 888

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

CHOCENSKÁ KŘEC sned

ANI SE MI O TOM NECHCE PSÁT

/Ohlédnutí ze softtenisovym turnajem Družba Zenoťák Sasč -
- Open, pořádaného v Chocni/

Ale jinak se to dalo vydržet. Až na ty Američany. Švali jak na lesy a měli s sebou sud piva. Já jsem sud neměl.

Dvanáct hodin kroutit hlavou z leva do prava a zpátky. Nechápu, jak při tom dokázal ještě někdo fandit. Raději jsem to prospal. Ale vydržel jsem až do půl jedné - to je čtyři a půl hodiny. Nikdo si to nemůže vyčítat. Jen to utržené splachovalo. Ale za to může Stará. Neměla do mě cpát furt ty plotýnky. Když člověk chlestá dva dny, tak mu to nedělá dobře na žaludek. Jenže sěfům se nemá odmlouvat.

Ale jinak se to dalo. Všichni to brali stršně vážně. I ty ceny byly nějak moc hodnotné. Běhalo se, padalo se. C-
stentativní nezajea se v průběhu dne měnil v nenávisťné pla-
minky v rozšířených zornicích.

Měl jsem radost, když vypadl "Čego" /takový starý chlap/
Největším tupcem se jevil Platan. Returnuju rychle, vyslín
pomalu. Už jsem řekl, že ti Američani byli hrozni. Ještě že
ve finále nevyhráli.

Zenoťák dojel na Drakova slova. Aspoň jeho exhibice ne-
byla totální.

Všichni se nějak podezřele dobře bavili. Jedině Škyt
dal manifestace přednost Opičímu králi. Sousedi si dokonce
vynесли lidle. Stará nasadila mosku č. 23 - Kriticky přívě-
tivé pokoutní predavečka suchomárek zelených.

Práskáč nikoho nepráskl. Američany mohl spráskat. Ne-
chutně hulakali, překášeli při hře a hlasitě reprodukovali
primitivní hudbu. Nechápu, kde se mezi nimi vzalo dítě
s černou pleť /dodnes si nejsem jistý jeho pohlaví/. Že
by kolářovsky trend?

Kádrační restarece byla prima. Chodí tam družní penká-
či. Na klubu to nastalo ze moc. A to jame tam pry dělali o-
studa. Interessantní byl Niki Lauda za pultem a mladík s vy-
ztaženým krkem. Ta holka byla skutečně úplně blbá, i když
tvrdila, "že jsem sprostěj!" Jeden z důkazů její bibosti.

Lucka furt žrala včely, mouchy, komáry, váčky, motýly,
vosy, srně, hověde, salám po Motákovi a kosti po aně.

Irance se z toho všeho postavily vlasy hrůzou.

Zverev se choval jako zvíře, ale jinak neměl ani to. Ze-
svěcené komentáře od zelené dvanáctset trojky mě vytáčely.

Zenoťákův džus byl jako živý. Chytil jsem ho až u tře-
tí garáže.

Ježíš - to nejdůležitější bych započal. Chcelo a chce-
lo, přesto se hrálo. Jak o život. Mošroe žral řízek i spa-
pírem, Divia se, že nepočel. Ale ten jed mu zřejmě nevedil.
Všechny ostatní dokonale otrávil.

A těch dětí a žádný artvy! Furt chtěly zvířačky s pu-
ding. Které asi dostalo ten po Lucce!

Moták s igelity na nohách neměl šanci. I ane jeho pře-

možitel vyřadil. A to je co říct. Stejně jsem nepříjel
jenom hrát. Moták vyhlásil největší magoreu turnaje. A
opravdu tam stal jak magor.

Na záchodě jsem našel ilegální demokracii. Pane šéf-
redaktore, váš článek o evropanství byl nejspíše apláchnut.

Nikdo nejedl maso. Jenom já. Nikdo nepil pivo. Jenom
já. Nikdo nejedl sladké kornouty. Jenom já. A přitom to vš-
bec není pravda.

Zemoták se rozčiloval, že nevyluštil křížovku. HA, HA, HA.

Dvě vdovy se v jednom kuse sázely a nepily čučo. Tak
jsem musel jednu z nich vyhodit z postele. Zemoták si přece
tykal s každým. Vylusoval si pětku a chrápal na jedničku.
Tak co.

Pozor na braka. Co ví, to okamžitě poví. Co neví, to si
okamžitě vynyslí.

Formulí jedna jezdit neumím a chytat ryby taky ne. Pro-
stě nula. A tak jsem raději mizínek mlčel.

Nepijte stávy - jsou jedovaté. Nenoste bráčekové zelené
bundy - jsou houvané. Ušfe-li vám kamarád, zádejte jeho počí-
tač. Barujete-li der, krabici si nechte a dejte do ní rozbi-
tá autíčka.

Nedali jinak, než že se musím jít podívat na starou
Kantovou. Píje čerta a je strašně na chlapý. Pry. Hegelová
s Leibnizovou nepříšly.

Švorcová se narodila v hospodě. Její rodiče asi byli
švorcovi. Soudě podle stěvu té hospody.

Na hřbitov vedou srázné schody. Ale za pokec s bebičkou
to stojí.

Diry ve střeších se v uhocni ucpávají koženými bundami.
Jeden rybník se jmenuje Sákosák, druhý - už nevím jak.
Mají tam taky koupeliště.

Zajímavost: část města leží na ostrově. Ale stejně je
umale vytvořen náhonem, tak co.

Na nádraží mají velmi exoticky oděné hajzlibáby. Kouřit
se tam taky nesmí.

Pry tam každé dvě minuty projede vlak. Nebo dvě hodiny?

Pozor! Motákovi zvedli plat. Snad už konečně vyrovná
nedoplatky ve fondu ilegální demokracie. Staré z toho radost
neměla. Bračí matka jela domů za své.

Byla k tomu i znělka. Taková furt dokola.

Na začátku byla módní přehlídka. Tomu já nerozumím, ale
pry to bylo dobré.

Měli i mikrofon!

Najlip bylo večer v garáži. Všude bordel a ticho. Jenom
pivo bublalo.

Kikán vám zkrátka, že se to dalo vydržet.

000000000000000000000000000000000000000000000

Pokusím se to vysvětlit na malém příběhu z mého dětství :
v šesté nebo sedmé třídě jsem se bohužel nemohl zúčastnit
branného cvičení, protože se ztratila moje plynová maska. Byl
jsem na ten den zařazen do béčka. Nikdy na něj nezapomenu.
Vzpomínám na určitou nejistotu učitelů, tak odlišnou od jejich
vystupování v mé premiantské třídě. Učitelka Kmentová předtím
než začala rozdávat domácí úkoly , spolkla několik prášků.
Ale ty přestávky. Na začátku každé se ozvaly ostré povely a
třída byla nahnána svými spolužáky dozadu za lavice, kde byla
sehrána bohatá rekonstrukce lidické tragédie. Zbraně s citem
ovládali budoucí členové organizace. Jak jsem jim záviděl a
jak mě mrzelo, že po delším škemrání a asi proto, že se báli,
že bych je udal, mohl jsem představovat to dítě , co přežilo,
protože potřebovalo v lese na záchod, ale do kvasu jsem nesměl.
A teď mohu být jejich spoluměnkem.

Noták

31.8.1991 - 1.9.1991

1. Automobilový závod na kilometrovém okruhu s asfaltovým povrchem. Závodí se za každého počasí.
2. Team tvoří vždy dva jezdci s jediným vozidlem.
3. Startovat v závodě smějí osoby bez rozdílu pohlaví a národnosti.
4. Během závodu se jezdci za "volantem" střídají v libovolných intervalech, ale vždy jen v prostoru depa.
5. Používat se smějí pouze elektromotory.
6. Vozy mohou být ovládány buďtenem i dálkově rádiem, musí být však v případě dálkového ovládání pevně spojeny (např. provázek s panelem. Řízení vozu musí být provedeno funkční fíditelnou nápravou. Nepřípustné řízení vozu je pomocí tahání za bowden (nebo jiného spojení auta s ovl.panelem)
7. Kapacita baterií není omezena.
8. Baterie se smějí vyměňovat pouze v prostoru start-cíl (depo). V případě, že závodník musí baterie měnit, aniž by do depa přijel, může s autem dojít (doběhnout) po směru jízdy do depa, baterie vyměnit, ale doběhnuté kolo se mu nezapočítá.
9. V závodě může být použito jed. jediného automobilu. Nesmějí se vyměňovat za jiné, byť stejné značky. Mohou se však měnit náhradní díly.
10. Výměna náhradních dílů je povolena pouze v depu. Jinak jako u baterií.
11. Výměna motoru je penalizována 1 ztrátovým kolem.
12. Další penalizace: -zkrácení tratě - diskvalifikace
-popostrkování vozu/i ovl.kabelem/ - 3 kola
-neoprávněné přonášení vozu - 2 kola
13. Vozidla musí mít po celý závod, kromě depa, karoserii.
14. Minimální váha vozu / bez ovl.skříňky/ je 300 g.
15. Porušení pravidel závodu hlásí traťový rozhodčí hl. rozhodčímu, který provede postih.
16. Proti tomuto rozhodnutí je možno podat do 1 hod. protest, skládá se však částka 50 Kčs.
17. Počet techniků a mechaniků není omezen.
18. Vozidlo se smí řídit pouze za chůze. Jakékoliv doprav. prostředky pro závodníky jsou zakázány.
19. Závod se jede na vlastní nebezpečí.

Start závodu je v 13 hod. 13 min. 13sek. Prezentace posádek je 31.8. do 11.00 hodin. Startovné za jednu posádku je 70,-Kčs. Závažné přihlášky posílejte do 19.8.1991. S sebou vzít věci k zajištění závodu: STAN, lehátka, jídlo, pití, záchod, atd. Občerstvení zajištěno.

Důle-ži překonán traťový rekord, státní notář provede zápis a odešlo jej k zapsání do Guin. knihy rekordů.

OPÉI **ROPEN** **L.P.** **1991** **13 HODIN** **13 Min 13 Sec.** **ZA KAŽDÉHO POČASÍ!!!**

SOBOTA **START**

III. ROČNÍK AUTOMOBILOVÉHO ZÁVODU DĚTSKÝCH AUT

POŘADATEL M.T.O.P.H.M.K.N.C.H.S.N.P.

NA OKRUHU ZÁMECKÝ PARK CHOCEŇ

CHOCEŇ

13.13.13 NEDELE

SÁZKOVÁ KANCELÁŘ

PINE APPLE PIECES

24 HODIN NON STOP CHOCEŇ

OBČERSTVENÍ

OBĚDY VEČERE SKITANE